

Շուշանիկ Կուրդիւնյան

Դոնի վրա

Նվեր Ն-ին

Խաղա՛ղ է . . . թովիչ . . . նավակն է լողում

Ջրի երեսին:

Թիերից փախչող կոհակը դողում

Ջեփյուռի ուսին . . .

Նիրհում է Դոնը . . . քնած են դալար,

Միգավետ ափեր .

Բոսյակն է երգում տխուր միալար

Որ՝ «շատ է արբեր» . . .

Ես վախենում եմ . . . առաջին անգամ

Նավակ եմ նստել .

Անհայտ երկյուղից սաստիկ կողողամ

Կուզեմ արտասովել . . .

Սակայն իմ դիմաց գգվող ժպիտով

Ափն է երևում .

Նրան եմ ձգտում անգուսպ փափագով

Եվ սրտապնդվում:

Այլանդակ տիպար . . . ես ինձ գգվանքով

Ասում եմ լռիկ,

Թիերը խլում և հոխորտանքով

Պատառում ալիք . . .

Ափ եմ դուրս գալիս . . . թվում եմ ես ինձ

Չնչին, փոքրոգի

Դենքիս Է նայում ծեր Դոնը հեռվից
Ծաղրում անհոգի . . .

1907 թ .